

[Hartvig Frisch.]

Landbruget som Helhed eller om nogen enkelt Gren af dette Erhverv maa sige, at det gaar godt. Og medens det for en Landbo strider mod god Tone at sige noget saadant, saa er det, naar en Bybo eller en Landarbejder siger det, simpelt hen en Udæskning af Hovederhvervet. Jeg skal derfor overholde dette Tabu og nøjes med at henvisse til Udenrigsministerens og Landbrugsministerens Udredninger, hvorved der paa-vestes en Forrentningsrekord siden 1931 og en Eksportrekord siden 1929, hvortil kan føjes en Høstrekord for 1938, jeg tror, jeg kan sige, mindst siden Frode Fredegods Tid — for der har simpelt hen aldrig været en større Høst i Danmark. Nu har jo beklageligvis Kvægpesten gjort et Skaar i Plusserne, og jeg istemmer de Toner, der lyder om ikke at være karrig med Hjælp, hvor Sygdommen rammer haardest.

Paa den anden Side vil jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg finder de Ord, hvormed de ærede Medlemmer af Det frie Folkeparti maler Billedet, fuldkommen uanstændige. Saaledes taler f. Eks. det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen om, at Regeringen „fortsætter sit Bondeplageri“, og det ærede Medlem Hr. J. S. Foget sekunder ved at tale om „Landbruget som en Pariakaste“ og om „8 Aars Trællekaar“. Jeg vil lige bemærke, at hvad angaar Trældommens Varighed, er det ærede Partis Medlemmer aabenbart ikke rigtig enige, for medens det ærede Medlem Hr. J. S. Foget holder sig til 8 Aars Trældom, taler det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, Sp. 838, om 12 Aars økonomisk Mishandling. Han gaar altsaa helt ned til 1926 og tager med en flot Haandbevægelse hele Madsen-Mygdal-Tiden med.

Medens jeg er ved Det frie Folkepartis Medlemmers evindelige Kværundering, maa jeg hellere ogsaa sige et Par Ord om deres Klage over Statsradiofonien.

Den højtærede Trafikminister har allerede anført, at L. S.-Bevægelsen af sine fire Bondestævner har faaet transmitteret de to, hvilket er en meget høj Procent sammenlignet med andre Bevægelers Manifestationer. Naar det ærede Medlem Hr. Hartel i den Anledning svang sig op til at tale om Ytringsfriheden, vil jeg for det første sige, at jeg tror ikke, Grundloven kan siges at hjemle enhver Borger Ret til Transmission, og for det andet, at det klædte ikke det ærede Medlem godt at slutte sin Tale som Ytringsfrihedens Helt, naar han begyndte — Sp. 1057 — med at ville knægte Landets Presse — det var det, han udtrykte

saaledes: „at holde disse Mislyde bort fra Danmarks Hus“.

Til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, som ogsaa vilde flagre ind paa dette Omraade og sagde, at Radioen tog Parti, skal jeg kun bemærke, at Afgørelsen i Programudvalget, som jeg deltog i, var enstemmig. Det ærede Medlem kan saa selv gøre sig sine Tanker herom.

Idet jeg vender tilbage til den fortsatte Utilfredshed inden for Landbruget, vil jeg gerne tilføje følgende. Jeg har af den stigende Forrentningsprocent, den stigende Eksportmængde og den gode Høst, sammenholdt med disse Klager og med Landbrugsraadets Formands Angreb, draget den Slutning, at Socialdemokratiet ikke skal gøre sig noget Haab om ved nogen som helst Foranstaltning at kunne stille det store Hartkorn tilfreds. Der vil altid fremstaa en eller anden Lensgreve, hvis Indtægt sidste Aar har været mellem 100.000 og 200.000 Kr., og tale Regeringen haardt imod for Mishandling af Landbruget. Vi Socialdemokrater skal arbejde troligt videre paa den Linie, der er den eneste forsvarlige, den nemlig, der tager Hensyn til hele Befolkningens Tarv under eet. Hertil hører baade Planøkonomien i Landbruget, ogsaa hvor den har paalagt Forbrugerne Ofre, og Handelsaftalerne, der har bragt Landbrugseksporten i Vejret. Hertil bør ogsaa høre Arbejdet for en Gældssanering, hvor jeg maa tilstaa, at det forekommer mig, at Landbruget ved sin Afvisning af Regeringens Forslag har staaet sig selv meget stærkt i Lyset. Det er menneskeligt, at et Erhverv under gode Konjunkturer ikke kan se Fordelene ved en Ordning, der tager Sigte paa at virke, naar Konjunkturerne bliver daarligere, men det er kortsynet og beklageligt.

Jeg kan maaske her lige indskyde, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen ogsaa var oppe med et Gældsforslag. Det gik ud paa at nedskrive Gælden og halvere Renten. Hvis det ærede Medlem vil gennemtænke det en lille Smule, vil han vist forstaa, at har man først halveret Renten, bør man vist ikke foretage yderligere Gældssanering for de Bønder, der saa ikke kan klare det.

Hvad angaar den megen Tale om, at en forøget Landbrugseksport i sig selv vil løse Beskæftigelsesspørgsmaalet, vil jeg pege paa de Oplysninger, det ærede Medlem Hr. Grønning fremkom med — Sp. 1103. Jeg skal lade det ærede Medlems forvirrede Udtalelser om Planøkonomi ligge som et noget mislykket Forsøg paa at være vittig. Det interessante i det ærede Medlems Tale kom, da han paaviste, at Landbrugser-